

Sygn. akt I CSK 184/14

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Pietrzykowski

w sprawie z powództwa "M." Spółki z o.o. w W.
przeciwko Miastu W.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 23 września 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od powódki na rzecz pozwanego 3600 (trzy tysiące sześćset) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W niniejszej sprawie powódka złożyła skargę kasacyjną, a do uzasadnienia wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wskazała, że na jej tle występuje istotne zagadnienie prawne dotyczące tego, czy do skutecznego dochodzenia odszkodowania na podstawie art. 36 ust. 3 ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym jest niezbędne dysponowanie wszystkimi dokumentami pozwalającymi na budowę, w tym zgodą konserwatora, w chwili uchwalenia planu miejscowego. W ocenie powódki roszczenie z art. 36 ust. 3 jest rodzajowo inne od uprawnień z art. 36 ust. 2 tej ustawy. Zgodzić się trzeba z powódką, że postawione przez nią zagadnienie prawne jest nowe i o doniosłych skutkach społecznych w związku z trwającymi pracami nad nowymi planami zagospodarowania przestrzennego. Jednakże jego rozstrzygnięcie nie budzi wątpliwości. Roszczenie z art. 36 ust. 3 wprost zostało nazwane jako żądanie odszkodowania. Zgodnie z podstawową zasadą prawa odszkodowawczego nie ma odszkodowania bez szkody. Udowodnieniem szkody w tym przypadku jest wykazanie spadku wartości nieruchomości wskutek uchwalenia planu miejscowego. Jednak o ile bezpośrednią przyczyną szkody jest właśnie uchwalenie planu, o tyle rzeczywistą przyczyną jest treść tego planu – zmiana przeznaczenia nieruchomości i ograniczenia co do sposobu korzystania z niej wynikające z planu są źródłem utraty przez nią wartości. Zatem art. 36 ust. 3 nie można interpretować w oderwaniu od art. 36 ust. 1 ustawy, co wynika też z wykładni systemowej. W analizowanym wypadku, jak trafnie przyjął Sąd Apelacyjny, powódka *de facto* nie wykazała szkody – skoro jeszcze przed uchwaleniem planu nie mogła korzystać swobodnie z nieruchomości przez jej pożądaną przez siebie zabudowę bez zgody konserwatora zabytków, to zmiana korzystania z nieruchomości wskutek uchwalenia planu nie nastąpiła, a co najmniej nie została udowodniona. Oznacza to zatem, że roszczenie odszkodowawcze jej nie przysługuje. Wskazane zagadnienie prawne nie budzi zatem wątpliwości co do rozstrzygnięcia przy zastosowaniu

zwykłych reguł wykładni prawa, zatem nie jest na tyle istotne w rozumieniu przepisów o postępowaniu kasacyjnym, aby uzasadniało potrzebę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W skardze kasacyjnej wniesionej w niniejszej sprawie nie została wykazana żadna z okoliczności wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., dlatego Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania.

aw